

hønske Kvinder, da vi *Landbokvinder* aldeles ikke vil »hjælpe til at skabe en offentlig Mening mod Lovforslaget«, men tværtimod vil støtte det af bedste Evne. Vi er ikke slikne efter Syltetøj og Sukkerkugler, men vi ønske i rigeligere Maal end hidtil at kunne anvende et saa godt Næringsmiddel som Sukker til Gavn for os selv, vore Mænd og vore Børn, og vi ønske at kunne drage mere Nytte af vor Havedyrkning og faa mere Gavn af vor Frugt. Selvfølgelig ønsker vi ikke vore Penge brugt til Gendarmer og Fæstninger, men vil Staten ikke give Sukkeret frit uden at faa en Erstatning, saa er det alligevel til stor Gavn for uhyre mange at lægge Skatten over paa det bajerske Øl, som gør saa uendelig megen Skade, og det vil i meget ringe Grad føles i de sparsommelige Arbejderes Hiem paa Landet, hvor der ikke drikkes 5 halve Bajere om Ugen, end sige om Dagen.

Jeg synes ikke, at de danske Kvinder burde støtte Drikkeriet nu, da der endelig gøres et Skridt henimod dets Afskaffelse. S. M.

Lejlighedsnotitser.

Tilegnet Kvindebladets Læsere.

Den 20de September.

Tjenestepigers Kammer.

»A houj tænt, der ku blyw et bitte Pihgkammer owen öwer æ Jowrkjæller.« Mærkværdigt nok, i alle ny Stuehuse, der opføres, bliver der saa at sige al Tid kneben Plads til et Pigekammer; mens Husbond og Madmoder nok selv ønsker luftige og lyse Værelser, vælges ofte de mest mærkværdige Kroge til Pigens Kammer. Snart anbringes det over Jordkælderen, snart under Loftstrappen, snart i en Krog bag Bagerovnen og til sine Tider oppe paa Loftet; men stadig har disse Kamre det tilfælles, at de er særdeles smaa og knebne. Henlagt til disse genialt valgte Steder i Huset, er de som oftest fattige paa Lys og Luft, disse to for vore ofte blodfattige unge Piger saa nødvendige Livsbetingelser. Tjenestepigerne har gerne en lang Arbejdstid og ofte anstrængende Arbejde; de kan derfor godt fortjene et luftigt og hyggeligt Sove- og Hvilested, den direkte Arbejdsløn er jo lille. Maa jeg anbefale Kvinderne selv at have Pigekammeret i Erindring — og det vilde maaske ikke være af Vejen at se ad Karlekammerdøren med det samme, der

kunde maaske ogsaa være noget, der kunde gøres hyggeligere, end det nu for Tiden er.

Den 5te Oktober.

Et Fremskridt.

Kvindesagens Venner kan kun glæde sig ved, at »Hvad vi vil« nu er naaet til at blive et Ugeblad uden Opgang i Prisen. Man maa haabe, at Tilslutningen til Kvindesagen og dens Organ maa blive saa almindelig, at Bladet i en nær Fremtid kan udgaa som Dagblad. Kvinderne er som oftest bedre til at læse end Mændene, saa for den Sags Skyld kan hine lige saa vel gøre Krav paa at læse et Blad daglig som disse. Dette vil ogsaa blive almindeligt med Tiden; men det kniber uhyre at faa Forstaaelsen af Sagen. Man kan nok faa en Del mundtlige Indrømmelser fra Kvinder og Mænd for, at Kvindebevægelsen er berettiget; men mange ser alligevel paa Tingen med en vis Overfladiskhed og mener, at det hele vel egenlig er en Modebevægelse, ligesom f. Ex. Højskolerne en Tid blev betragtet af mange som en ny Mode, der var kommen op. Men Højskolerne nøjedes ogsaa oprindelig med Idealet, medens Kvindebevægelsen fordrer noget reelt. Det er disse Virkelighedskrav, der fylker Folk om Fanerne i vore Dage, og det vil ogsaa vække Kvinderne til Deltagelse i Kampen for lige Ret med Manden. Naar saa en Gang Mændene indrømmer Kvinden denne Ret, saa kan Mandens og Kvindens Blade blive til ét.

Kr. Söndberg.

Siden sidst.

I Folketinget. Efter at første Behandling af det Bojsenske Forslag om Havelodder var endt, indbragte Hr. Fr. Bajer et Forslag til Nedsættelse af et Udvalg paa 11 Medlemmer angaaende Afslutning af vedvarende Voldgiftstraktat, som blev vedtaget med 58 Stemmer mod 17.

Rosen talte imod og troede, hele Sagen kun var Hr. Bajers behagelige Spøg. Der vil i næste Nummer af Bladet findes en nærmere Redegørelse af Hr. B.s Forslag.

Man gik derefter over til Ministerens Forslag om Lønninger af Lærere ved de lærde Skoler.

Hr. Pingel aabnede Talernes Række med en

sympatetisk Skildring af Rektorens stedmoderlige Behandling, hvorledes en af Næringsssorger forpint Lærer var uskikket til at meddele de unge Kandskaber paa en levende Maade, hvor daarlig tjent man var med at tvinge Læreren til at fylde sit Hus med Pensionærer, som lagde Beslag paa Læreren Hviletid o. s. v.

Hr. H. Trier var enig med Hr. Pingel i, at Lærerne maatte lønnes højere, ti ønsker man en Reform for de lærde Skoler, maa man skaffe et Lærerpersonele, der er i Stand til at bære Reformerne frem. En Lærer, der er trykket af Næringsssorger, er ikke skikket til at holde Aandsbevægelsen levende. Lærergærrningen er en Kunst, ikke et Haandværk. Han ønskede ikke Gymnastik og Tegnelerere lønnet lavere end andre. Der krævedes i disse Fag et ikke mindre videnskabeligt dannet Menneske end i andre Fag.

Hr. Trier sluttede sit saglige og veltalende Foredrag med en Forespørgsel til Ministeriet: Om de Kvinder, der havde opfyldt deres Forpligtelser ved Examinationsbortet som videnskabelig dannede Kvinder, ogsaa i en nær Fremtid kunde blive ansatte som Lærere ved de lærde Skoler. For denne Forespørgsel er sikkert mange Kvinder Hr. Trier meget taknemlig.

Værd at lægge Mærke til.

Ribe Mælkeriskole, der jo har sat sig det Maal, at uddanne Mejsker til Mejeribestyrere, ved gennem Kursus paa tre eller fem Maanedes at meddele dem den for en Mejeribestyrer fornødne Kundskab i Kemi, Fysik, Mælkerilære, Fodringslære, Maskinlære, Regning, Regnskabsføring, Fædtberedning o. s. v. samt tillige give dem praktisk Vejledning i Dampkedlens og Maskinens Betjening (ved en dygtig Fagmand — Maskinmester —), afsluttede den 30te September et tremaanedes Kursus ved en Prøve, ved hvilken Statens Mejerikonsulent, Hr. B. Bøggild, var til Stede som Censor. Prøven var saare tilfredsstillende. Der havde indstillet sig fire Mejsker og en Mejerist til Prøven, og af disse erholdt de tre 1ste Karakter og de to en god anden Karakter.

Samtlige fem Elever kommer i Virksomhed til November; de to Mejsker bliver Bestyrere, den ene i Danmark, i Odsherred, den anden i Sverige, en er antaget til Mejsker paa Mælkeriskolen og den fjerde faar en Mejskerplads i Sverige; Mejeristen overtager et mindre Købstadsmejeri i Sydjylland. — Fra forrige Kursus sidder 2 af Skolens kvindelige Elever i

5)

„Eine alte Geschichte“.

Skitse
af
Helene M.
Fortsat.

Den første Dag var hun meget ivrig og gjorde ham næsten Helvede vel hedt med alle sine videbegærlige Spørgsmaal; hun viste en hurtig og klar Fatteevne og udtrykte sig kort og bestemt. Men næste Gang erklærede hun, at det i Længden var gyselig kedeligt, at den rene Mathematik ikke laa for en saa sort Sjæl som hendes, at den praktiske vist vilde passe langt bedre for hende, tegnede Krimskrams paa Tavlen i Stedet for at regne sine Opgaver, afbrød ham med et intetsigende Spørgsmaal, naar han var i sin højeste Extase, lo ad hans Ivrighed, tegnede raske Figurer — Tegnetalent havde hun, og det havde han ikke — gav dem Studenterhuer paa og sagde, at det var smaa, vigtige, matematisk-viden-

skabelige Studenter, som løb omkring i Verden og havde grulig travlt og snakkede om Logik og var selv saa ulogisk som vel muligt. Hvorfor havde han f. Ex. først raadet hende til at studere Mathematik og senere sagt, at det skulde hun ikke? Var det maaske logisk? Tilsidst fik hun ham ind paa en Samtale, der fjærnede sig meget langt fra denne Undervisningstimes oprindelige Formaal.

Dagen efter skulde de til Skovbal. De to nærmest paafølgende Dage erklærede Adele, at hun var saa ødelagt, at hun virkelig ikke kunde tænke paa noget alvorligt. Saa kom der fremmede fra København, og saa kunde de jo ikke læse; snart var Sommerferien forbi, og han rejste hjem.

Da han dette Aar kom igen, havde Adele ikke talt om Mathematiken. Sandsynligvis mente hun, at hun alt havde erhvervet sig tilstrækkelig Logik.

Saa faldt det ham ind, hvorledes de den foregaaende Aften havde siddet i den store, brede, gammeldags Gynges; det var mod Solnedgang, og det glødende Purpurskær, der brød tindrende frem gennem det mørke Løv, gjorde Aftenens dybe, stille Fred endnu mere velgørende.

Han havde sat Gyngen i Gang med Foden; de havde ikke talt noget videre,

men de havde gynget saa højt, at han fandt det fornødent at lægge sin Arm om hendes Liv, for at hun ikke skulde falde ud. Og den ellers saa kække Pige syntes at være bange for det, ti hun sad ganske stille i hans Arm, som om det var noget, der faldt af sig selv. Hendes Haarbaand var gaaet op i Flugten; hun bandt det til et af Gyngens Reb; men da de gik ind i Huset, var de saa fordybede i Samtale, at hun glemte at tage det med.

Mon det hang der endnu? Han vilde se ad, han rejste sig halvt op og saa i det samme Havelaagen aabnes. Stuepigen kom ind ad den. Det første, han lagde Mærke til, var, at hendes lyserøde Kjole stod smukt til det friske, fine grønne, da hun lænede sig op til Gartnerhusets kaprifoliedækkede Mur og skyggede med Haanden for Øjnene. Hun fløjtede lidt falsk, en stor, langbenet Mynde sprang over Stakittet og hoppede fornøjet og gående op ad hende og lod sig klappe.

Fortsættes.